

PHẦN IV

Buổi tối, tại căn biệt thự Thành Phát, gia đình ông Thành đang quay quần bên bàn ăn. Mọi người đang vui vẻ ăn uống, bỗng ông Thành Phát nghiêm giọng. Nhìn Nhật Phi, ông quan tâm:

- Phi nè, con nghĩ sao về cô con gái tên Mẫn Nhu, con của bác Thái Nguyên.

- Nghe nhắc đến cái tên Mẫn Nhu, tự nhiên Nhật Phi thấy dị ứng. Anh nhớ như in buổi cứu cô khỏi tên cướp hôm đó. Chỉ mới nghĩ đến thôi, anh đã muốn toát mồ hôi rồi. Vậy mà trước đây anh lại có ý muốn quen với cô ta chứ. Cũng may là anh ngăn lại được nếu không anh sẽ khổ dài dài vì bản tính kiêu căng đó, cỡ lẽ anh sẽ bị...

- Nhật Phi, con có nghe ba hỏi không mà ngồi thừ ra vậy?

Thấy Nhật Phi ngồi im lặng khi nghe ông hỏi. Nên ông Phát tưởng anh không nghe nên hỏi lớn.

Nhật Phi giật mình. Anh lắp bắp:

- Dạ... dạ... con cũng không biết ạ.

- Tại sao lại không biết chứ. Con cũng đã được tiếp xúc với con bé ấy một vài lần rồi mà.

- Dạ đúng ạ. Nhưng ý ba hỏi con không hiểu lắm.

Ông Phát cười sáng khoái:

- Ra là vậy, ý của ba muốn hỏi là con có đồng ý hay không, nếu ba kết thông gia với bên ấy.

Nhật Phi hơi giật mình:

- Sao ba gấp vậy? Con và cô ấy đã là gì đâu. Với lại biết người ta có đồng ý không? Mà tự con cũng cần tìm hiểu nhau nhiều hơn.

- Chuyện đó ba biết. Ba chỉ muốn biết ý con thôi. Nếu con đồng ý thì ba sẽ cho hai đứa thời hạn là một năm để tìm hiểu. Còn nếu con không thích thì ba cũng không ép. Chỉ tại ba thấy con bé ấy dễ thương lại hiền lành giỏi trong việc kinh doanh nên ba thấy mến nó.

Nhật Phi thăm thẳm:

- Cô ấy mà hiền lành. Cô ta đang giả nai trước mặt đó thôi.

- Nghe như vậy nhưng Nhật Phi không dám nói ra. Anh đành chịu ý cho ba anh vui:

- Vậy ba cứ để tụi con tìm hiểu nhau nha ba?

- Ừ, vậy thì ba vui lắm.

Bà Tú nãy giờ ngồi nghe hai cha con ông Phát nói chuyện. Bà cũng chen vào:

- Cô bé tên Mẫn Nhu đó là người như thế nào mà ba con trông có vẻ mến nó quá vậy Phi?

Nhật Phi vui vẻ:

- Thì như ba vừa nói đó mẹ. Cô ấy xinh đẹp lắm lại hiền lành nữa.

Không hiểu sao anh lại thấy ngượng nghịu khi tả về vẻ hiền lành của Mẫn Nhu. Bà Tú thì vui vẻ ra mặt, bà nôn nao:

- Vậy hôm nào rảnh con nhớ đưa con bé ấy về đây cho mẹ biết mặt nhé?

Ông Phát nhìn vợ đầy yêu thương:

- Em còn nôn hơn cả anh nữa sao? Nhưng anh dám bảo đảm nếu em gặp được con bé đó em sẽ mến nó ngay.

- Nghe anh nói, em muốn gặp ngay cô bé đó bây giờ.

Nhật Phi trấn an mẹ:

- Rồi con sẽ đưa cô ta về mà. Mẹ đừng có nôn nao. Trong thời gian này con trai của mẹ còn phải đeo đuổi cô ta mà.

- Vậy mẹ ủng hộ con đây. Mau mau một chút mẹ non có con dâu lắm rồi đó. Cưới nhau mau để mẹ còn có cháu để ẵm bồng.

- Trời, chưa chi mà mẹ đã tính đến vậy kìa.

Ông Phát cũng chen vào:

- Em đừng hỏi thúc con quá, chuyện tình cảm ai mà gấp rúc cho được.

- Nhưng mà...

- Thôi, chuyện con bé coi như cho qua đi. Bắt đầu từ ngày mai Phi hãy thường xuyên đến công ty con bé ấy nhé. Vừa bàn công việc vừa để làm quen.

- Dạ, con biết rồi.

Thú thật ông Phát muốn Nhật Phi cưới Mẫn Nhu là để ông tiện việc làm ăn. Công ty Thái Nguyên là công ty lớn, làm ăn có uy tín. Hơn nữa ông và Thái Nguyên là chỗ thâm tình. Nếu chúng được thành đôi thì tình bạn này sẽ thân thiết hơn. Công việc làm ăn cũng thuận lợi hơn, vẹn cả đôi đường.

Buổi chiều, Mẫn Nhu và Uyên Nhi cùng ngồi uống nước ở một quán cạnh dòng sông. Uyên Nhi thả hồn mơ mộng:

- Ước gì ta được cùng anh chàng nào đó ngồi ở moogt nơi lãng mạn như thế này. Chắc lúc đó ta sẽ thấy thế giới này thật tươi đẹp, không khí thì rất trong lành. Lúc đó, chắc ta sẽ hạnh phúc lắm.

Mẫn Nhu trề môi:

- Mi tối ngày cứ hết mơ lại mộng, ta thì chẳng ham mấy chuyện đó chút nào cả. Người ta thường nói Yêu là khổ, không yêu thì lỗ. Ta thì thà chịu lỗ chứ không muốn mình khổ đâu.

Vậy mi vô chùa làm ni cô đi. Ta nghĩ trên đời này chỉ có mi là nghĩ vậy thôi. Hầu hết tất cả các cô gái lớn lên đều muốn thừa hưởng của tình yêu còn mi thì lại... hèn gì đến giờ vẫn cô đơn.

Mẫn Nhu chu môi:

- Tại ta không thích nếm vị đắng của tình yêu thôi. Chứ tụi con trai đeo tao dài dài nhưng ta không thèm ghé mắt.

- Trời, mi chẳng vừa thôi Mẫn Nhu.

- Ta không chẳng đâu ta nói sự thật đó, trong đó có anh họ Nhật Phi của mi nữa đó.

Uyên Nhi bĩu môi:

- Vậy mà bảo mình không làm cao là gì. Nói cho mi biết nha ông anh họ của ta không phải dễ thu phục đâu. Anh ấy đã hạ gục biết bao cô gái như mi rồi đấy.

Trong mắt ta hẳn cũng tầm thường thôi. Cũng như bao chàng khờ khác trông cây si trước cửa nhà tao.

- Nhu nè, mi có cần đề bẹp dí đối phương để nâng cao mình lên như vậy không? Đúng có ác quá coi chừng ông trời cho mi ế thật đó.

- Ta chẳng có lo gì chuyện đó. Tuổi xuân của ta còn dài dài mà. Nếu như ông trời cho ta ế thật thì chắc ta phải cảm ơn ông lắm.

Uyên Nhi nhún vai:

- Ta sợ mi luôn rồi đó Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu chột đời giọng:

- À! Lúc này mi bảo ta là kẻ cô đơn vậy còn mi thì sao?

- Thì cũng cô đơn như mi chứ sao nữa. Chắc tại chơi chung với mi nên bọn con trai sợ mi lây qua tới tao luôn rồi. Mai một chắc ta phải nghỉ chơi với mi một thời gian quá:

Mẫn Nhu phá lên cười:

- Bộ mi muốn chồng đến độ vậy đó hả. Nếu vậy ta sẵn sàng tránh xa mi để mi toàn tâm nguyện.

Nghe Mẫn Nhu nói thế Uyên Nhi đỏ bừng cả mặt. Ngắt Mẫn Nhu một cái. Cô hờn dỗi:

- Mi nói gì mà ghê dữ vậy. Làm gì mà muốn chồng. Ta chỉ cần có một anh chàng chiều chiều chở ta dạo phố thôi.

- Vậy mà mi làm ta tưởng...

- Tưởng cái đầu của mi á. Tối ngày chỉ biết có vậy. Ta thật không hiểu nổi, tụi con trai điên hết rồi hay sao mà trông cậy si chờ của mi đấy.

Mẫn Nhu nhún vai:

- Nếu mi thật lòng muốn biết thì về hỏi anh họ Nhật Phi của mi ấy.

- Anh ấy mà thềm để ý đến mi sao? Thế giới này hết con gái rồi chắc?

- Vậy này giờ mi không tin ta à?

- Đúng vậy!

- Vậy ta sẽ cho mi thấy để mi tâm phục khẩu phục.

Uyên Nhi tròn mắt:

- Ý mi là?

- Là ta sẽ chứng minh cho mi thấy nhưng với điều kiện, mi sẽ thua ta cái gì? Nếu ta làm anh ấy yêu ta thật.

- Cái gì ta cũng chịu cả nhưng ngược lại mi tính sao?

- Cũng vậy luôn, ta sẽ làm những điều mi muốn nếu ta thua.

- Được, vậy nghèo tay đi.

Mẫn Nhu đưa ngón tay út ra ghé vào Uyên Nhi. Cô thầm đắc ý trong bụng:

- Mi thua ta là cái chắc rồi Uyên Nhi ơi. Ta sẽ làm cho hai anh em mi phải điên đảo vì ta.

Tuy gặp mặt Nhật Phi chỉ được một vài lần nhưng nhìn cử chỉ, thái độ và lời nói của hắn, Mẫn Nhu này dám chắc hắn đang, để ý đến ta.

Sáng hôm nay theo lệnh cha, Nhật Phi đến công ty Thái Nguyên để bàn công việc với Mẫn Nhu. Sáng giờ anh cứ cảm thấy có điều là lạ ở Mẫn Nhu. Cô không còn khó tính như trước nữa.

Trước mắt Nhật Phi bây giờ là một Mẫn Nhu hiền lành đúng như lời cha anh nói. Nhật Phi cảm thấy nghi ngờ lắm. Không biết cô ả đang giở trò gì đây? Mình phải cẩn thận mới được.

Thấy Nhật Phi cứ nhìn nhìn mình, Mẫn Nhu cũng đoán ra được sự việc. Giọng cô nhẹ nhàng:

- Bộ anh Phi thấy mệt hả? Hay là chúng ta tạm nghỉ ở đây. Hôm sau sẽ bàn tiếp có được không?

Nhật Phi nghe óc nổi cùng mình:

-Tôi nghĩ là không được đâu. Bởi vì tôi chỉ rảnh hôm nay thôi. Ngày mai tôi bận rồi.

Gương mặt Mẫn Nhu thoáng sắc lạnh nhưng tươi lại ngay. Cô vui vẻ:

- Vậy chúng ta tiếp tục nhé.

- Được.

Đến trưa, Mẫn Nhu chủ động:

- Công việc đã xong. Nhu mời anh Phi dùng bữa được không?

- Chỉ sợ phiền Mẫn Nhu thôi, chứ tôi rất dễ tính.

- Nhu muốn xin lỗi anh Phi về chuyện hủ tiếu Nam Vang lần trước, nên hôm nay Nhu có thiện ý mời anh dùng món khác để khỏa lấp bớt tội của mình.

Nghe nhắc đến hủ tiếu Nam Vang, Nhật Phi rùng mình khiếp sợ. Anh vẫn còn dị ứng với món đó lắm. Đó là lần đầu tiên anh thử món ấy và anh cho rằng đó sẽ là lần cuối cùng. Tuy còn sợ nhưng Nhật Phi vẫn tươi cười:

Chuyện đó tôi đã quên rồi, Mẫn Nhu khỏi phải áy náy làm gì, bữa cơm hôm nay cứ để tôi mời nhé.

- Vậy đâu có được.

- Sao lại không được? Thôi, chúng ta đi thôi còn phải về công ty để họp đồng chiều nay.

- Vậy Nhu không khách sáo đâu nhé!

- Thấy Nhật Phi như đang có vẻ vui mừng khi được cô đối xử như vậy. Mẫn Nhu cảm thấy thỏa chí trong lòng.

- Hừm! Đừng tưởng Mẫn Nhu này dễ dãi nhé. Nếu không vì lời ký kết với nhỏ Uyên Nhi thì đến mặt nhà người ta cũng không gặp đâu nhé. Ta sẽ làm cho anh điên đảo đầu óc. Để sau này xem anh có làm cao như hồi đầu mới gặp không cho biết.

Đã gần nửa tháng nay Xuân Linh cứ thấy buồn rười rượi. Kể từ ngày đi chơi lần đó đến nay. Nhật Phi chưa ghé nhà cô lần nào nữa. Xuân Linh đã cố dặn lòng là đừng nghĩ đến anh nữa. Nhưng cô không làm được. Hình ảnh của Nhật Phi lúc nào cũng hiện diện trong đầu óc cô, Xuân Linh vừa thấy nhớ thương Nhật Phi vừa lại giận anh vô hạn:

- Chẳng lẽ anh ấy quên khuấy mình rồi sao? Anh ấy thật là...

- Xuân Linh!

Đang lầm thầm một mình, bỗng nghe có tiếng quen thuộc gọi mình. Xuân Linh giật mình quay lại. Thấy Nhật Phi cô mừng rỡ:

- A! Anh Phi đến. Anh Phi đến khi nào vậy? Sao lâu quá anh Phi không ghé chơi? Bộ anh Phi quên Linh rồi hả? Hay là anh Phi bận công việc?

- Sao anh không nói gì hả? Bộ anh giận Linh hả?

Nhật Phi nhìn Xuân Linh với vẻ khó hiểu. Sao cô bé thấy mình đến cô bé vui dữ vậy kia? Chắc là tại lâu quá mình không đến nên cô bé buồn chăng?

Thấy Nhật Phi vẫn im lặng. Xuân Linh lại hỏi:

- Anh Phi, anh làm sao vậy? Sao anh im lặng vậy. Có chuyện gì không Anh đừng làm Linh sợ nha!

Nhật Phi cười, nụ cười quyến rũ:

- Bây giờ Linh có cho anh nói đâu, Linh hỏi một hơi dài làm anh suýt ngạt thở. Bây giờ anh sẽ trả lời từng câu hỏi của Linh đây. Anh vừa mới đến, lâu quá anh không đến là vì anh bận rất nhiều việc.

- Anh không nói gì là do anh muốn để Linh nói, và cuối cùng là anh không hề giận Linh.

Xuân Linh cười thật giòn trước những lời hài hước của Nhật Phi. Bên anh cô lúc nào cũng vui vẻ, cuộc sống trước mắt cô luôn là một màu xanh.

Ước gì mình luôn có anh bên cạnh Xuân Linh chọt đỏ mặt khi ý nghĩ đó vụt qua. Nhìn anh cô thẹn thùng:

- Anh Phi đang chọc quê Linh đó hả? Linh giận anh Phi luôn.

Nhật Phi quýnh quáng:

- Ý, đâu có Linh đừng nghĩ vậy tội anh. Anh chỉ đùa thôi mà. Với lại Linh hỏi anh mới nói mà.

- Linh chỉ đùa thôi anh Phi làm gì mà giải thích kỹ vậy. Nhật Phi vờ ôm ngực, anh nhăn nhó như người có bệnh tim:

- Hả? Bây giờ Linh đùa đó hả? Linh có biết là anh bị bệnh tim không? Suýt chút nữa là Linh làm anh chết vì sợ rồi đó.

Xuân Linh cười thật lớn trước câu nói đùa của Nhật Phi. Vừa lúc đó bà Xuân ra đến. Thấy hai người trò chuyện vui vẻ, bà cũng vui lây nhưng vờ nghiêm giọng:

- Hai đứa có gì mà vui dữ vậy? Nói cho già này nghe với.

Nhật Phi ôm vai bà như đang ôm chính vai của mẹ mình. Anh khéo léo:

- Dạ, tụi con chỉ nói chuyện phiếm thôi ạ! Mà sao bác lại dùng từ già nhỉ? Trong mắt con bác vẫn còn đẹp hơn một số phụ nữ thời nay nữa là khác. Họ son phấn lòe loẹt với cái vỏ bên ngoài còn con trông thì xấu hơn bác nhiều.

Bà Xuân cười thật tươi:

- Con khéo ăn nói quá, lại có tài làm cho người ta vui. Mai một cô nàng nào mà lấy được cháu chắc là hạnh phúc lắm.

- Bác nói sao chứ Mai một thì con chưa biết chứ giờ thì con thấy hồng có cô nàng nào thêm để ý đến con. Chắc con ế luôn rồi quá.

- Nói bậy không hà. Làm gì mà ế chứ? Chỉ tại con kén chọn đó thôi, ông giám đốc tài ba nhưng khó tính.

Thấy Nhật Phi bị mẹ mình trêu đùa. Xuân Linh cảm thấy xót nên nói:

- Mẹ ơi! Lâu lâu anh Phi mới đến chơi một lần. Mẹ mà cứ dạy bảo anh ấy hoài thì sau này chắc anh Phi sẽ không dám đến đây nữa quá.

Nhật Phi cướp lời Xuân Linh:

- Linh đừng nói vậy chứ? Được người lớn dạy bảo là một điều rất vinh hạnh cho chúng ta.

Bà Xuân tỏ vẻ rất hài lòng:

- Con có nghe Nhật Phi nói chưa Xuân Linh?

- Cậu ấy hiểu chuyện hơn con nhiều.

Xuân Linh le lưỡi:

- Con biết rồi mẹ. Sau này con sẽ học hỏi ở anh Phi nhiều hơn ạ.

- Vậy thì tốt. Thôi, bây giờ hai đứa vào nhà đi, rồi ăn cơm.

Nhật Phi pha trò:

- Nãy giờ mãi lo nghe bác và Xuân Linh nói chuyện nên con quên mất mình vẫn chưa ăn gì, giờ nghe bác nhắc cái bụng con nó mừng, nó đánh trống tùm lum.

Xuân Linh reo lên:

- A? Anh Phi đói đến nỗi cái bụng kêu ọt, ọt rồi kìa. Xấu quá đi.

Bà Xuân cốc đầu con gái:

- Con gái lớn rồi mà cứ nói chuyện y như trẻ con. Sao lại nói Nhật Phi như vậy chứ? Nói mà không suy nghĩ gì hết.

Xuân Linh tiu nghỉu như mèo cụt đuôi. Nhật Phi dùng cơm thật tự nhiên. Trông anh rất ngon miệng. Xuân Linh thì cảm thấy vui lắm.

- Anh ấy vẫn còn nhớ đến mình đấy chứ?

- Vậy mà mình cứ tưởng... Đúng là ngốc thật.

- Hơn ai hết, bà Xuân rất hiểu tâm trạng của con gái bà lúc này:

- Chắc là nó vui lắm, tội nghiệp con bé đã yêu mà không dám thổ lộ. Chắc bà già này phải phụ con mình một tay.

Buổi cơm tối trôi qua thật vui vẻ. Sau buổi cơm tối, Nhật Phi lại xin phép bà Xuân đưa Xuân Linh đi chơi. Cô vui lắm, ngồi phía sau Nhật Phi cô cứ mãi hát câu:

- Sài Gòn vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao?

Rồi cô lại vu vơ nghĩ bụng:

- Không biết tình yêu của mình có đẹp như bài hát ấy không nữa...

Buổi sáng hôm nay, Nhật Phi lại đến công ty Thái Nguyên. Lúc này công việc thật bận rộn. Nhật Phi phải qua công ty Thái Nguyên thường xuyên, để bàn kế hoạch, xuất khẩu hàng may mặc với các công ty nước ngoài. Vì quá bận rộn với công việc nên cả Nhật Phi và Mẫn Nhu đều quên đi tất cả. Mẫn Nhu đã trở về với bản tính của mình trước kia khó khăn nhưng hết lòng vì công việc.

Đến chiều mọi việc được xem như tạm ổn. Hình như đã gần một tuần trôi qua. Nhật Phi và Mẫn Nhu ai cũng căng thẳng đầu óc. Chiều hôm nay Nhật Phi có nhã ý muốn đi chơi cùng Mẫn Nhu. Anh mở lời:

- Chiều nay Nhu có rảnh không? Chúng ta đi dạo phố cho thư thả đầu óc.

Quá mệt mỏi vì công việc lại quên luôn việc ký kết với Uyên Nhi nên Mẫn Nhu cau có:

- Xin lỗi, tôi không rảnh đâu. Cả tuần nay tôi quá mệt mỏi, giờ tôi chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi.

Nhật Phi cố nài:

- Chính vì quá mệt mỏi nên tôi mới rủ Nhu đi chơi, tôi bảo đảm sau khi đi chơi về Nhu sẽ có một giấc ngủ ngon lành.

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Cảm ơn anh nha, nhưng tôi muốn về nhà, có đi anh đi một mình đi.

- Nếu tôi đi một mình mà thấy vui thì tôi đâu rủ Mẫn Nhu làm gì?

- Vậy ý anh là có tôi đi cùng anh sẽ vui.

- Đúng vậy.

- Vậy bây giờ chúng ta đi. Nhưng hãy để tôi gọi điện về nhà đã.

Nhật Phi mừng rỡ:

- Vậy là Mẫn Nhu đồng ý rồi hả?

Mẫn Nhu nghiêm nghị:

- Đi cũng được nhưng tôi nói trước là tôi chỉ đồng ý đi chơi, chứ không phải đồng ý với anh đâu nhé.

- Sao cũng được. Miễn là Nhu đồng ý thôi.

Mẫn Nhu cũng không biết tại vì sao mình lại nhận lời nữa. Gần một tuần nay, hôm nào cô cũng làm việc với Nhật Pho. Trưa nào cô cũng đi dùng cơm với anh. Những lúc đó Nhật Phi rất tận tụy với công việc cũng như với Mẫn Nhu. Chắc cũng vì lẽ đó mà Mẫn Nhu thấy gần gũi với anh hơn và cũng bớt cau có hơn.

Nhật Phi cũng vậy, anh đã có cái nhìn khác về Mẫn Nhu.

- Hai người dùng cơm tối xong. Nhật Phi chở Mẫn Nhu đi vòng thành phố. Thành phố hôm nay đầy những cây thông với những ánh đèn chớp nhoáng xung quanh. Bên cạnh là ông già Noel. Mẫn Nhu chột reo lên:

- A! Hôm nay là Noel. Đẹp quá!

Nhật Phi cũng nhìn những cây thông. Hôm nay là Noel mà anh quên khuấy đi mất. Chắc cô bé cũng vậy. Đi được một lát, Nhật Phi đề nghị:

- Hôm nay đẹp quá, hay mình đi xem pháo bông nha Mẫn Nhu.

Dù không thích Nhật Phi cho lắm, nhưng nghe đến pháo bông là Mẫn Nhu nhận lời ngay:

- Vâng, giờ ta đi luôn đi.

- Được.

Nhật Phi cho xe chạy nhanh đến chỗ bắn pháo hoa, phút chốc hai người đã hòa nhập vào dòng người đông nghẹt. Nhật Phi chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Mẫn Nhu. Quá bất ngờ, cô giật mạnh tay, nhăn nhó:

- Anh kì vậy? Muốn lợi đúng hả? Không dễ đâu nhé.

Nghe hai từ lợi dụng, Nhật Phi hơi chau mày nhưng rồi anh cũng vui vẻ:

- Mẫn Nhu đừng nghĩ vậy tội tôi lắm, đông người như vậy, tôi chỉ sợ lạc mất Mẫn Nhu thôi.

- Hừ? Khéo nói lắm, chắc có nhiều cô gái đeo anh lắm hả?

- Ý! Mẫn Nhu đừng nghĩ vậy, tôi làm gì mà có điểm phúc đó chứ.

Mẫn Nhu xoa tay:

- Thôi, đừng nói nữa, giờ tôi muốn đi chơi.

- Đi được một lát, Nhật Phi lại nắm tay Mẫn Nhu, lần này cô không rút tay ra nữa, chắc là đông người quá nên cô cũng sợ, bàn tay Nhật Phi ngày càng siết chặt tay Mẫn Nhu hơn. Trông họ cứ như một đôi tình nhân, thật sự.

Pháo hoa hôm nay thật đẹp. Mẫn Nhu cứ mãi nhìn lên bầu trời. Trong ánh đèn mờ ảo, gương mặt Mẫn Nhu thật quyến rũ, với đôi mày rậm đầy quyền uy nhưng thật đẹp, đôi mắt to tròn như hạt nhãn đen nhánh, mái tóc thì bồng bênh lại thêm cái mũi cao trông xinh xắn làm sao, lại còn đôi môi mọng đỏ. Nhật Phi như ngây ngất trước Mẫn Nhu.

Giờ đây khi đã nằm trên chiếc nệm êm ấm. Hình ảnh Mẫn Nhu lại hiện diện trong mắt của Nhật Phi. Anh không sao quên được cô gái đầy cá tính nhưng có gương mặt đầy quyến rũ như Mẫn Nhu.

Buổi sáng, Xuân Linh cùng hai cô bạn của mình lại nói chuyện phím dưới gốc bàng.

Tiếng Phương Mai trong trẻo:

- Đêm hôm qua lễ Noel vui quá trời. Ta và anh hai ta đi xen bắn pháo hoa đến tận khuya mới về. Còn hai mi, chắc cũng đi chơi vui lắm hả?

Nhã Như kênh mặt:

- Đương nhiên là vui rồi, à? Mà sao tối qua ta không gặp mi?

- Trời ơi? Con người ta đông như vậy làm sao mi thấy ta cho được. Vậy mà cũng nói.

Quay qua Xuân Linh cô lại hỏi:

- Còn mi Xuân Linh! Chắc cùng anh chàng Nhật Phi đó chơi đến tận sáng.

Xuân Linh mặt mày buồn so:

- Đêm qua ta ở nhà chứ có đi đâu đâu mà đến sáng. Tụi bây khéo suy diễn:

Phương Mai tròn mắt:

- Trời! Đêm Noel vui như vậy mà mi ở nhà à? Mi ham học vừa thôi.

Xuân Linh lắc đầu:

- Không phải ta ham học đâu mà là... là chẳng lẽ ta đi một mình hay sao?

Nhã Như ngạc nhiên:

- Vậy anh Phi không đến chở mày đi sao?

Xuân Linh buồn giọng:

- Nếu anh ấy có đến thì ta đã đi rồi, chắc là anh ấy bận nên không đến.

Phương Mai khó hiểu:

- Ban đêm mà bận chuyện gì chứ?

Xuân Linh nhăn nhó:

- Ta làm sao biết được. Mi làm như ta biết rõ về anh ấy lắm vậy đó.

Nhã Như tiếp lời Phương Mai:

- Không biết rõ thì mi cũng biết chút ít chứ. Yêu người ta mà chẳng biết gì về người ta như mi chắc tình yêu này không kéo dài được quá.

Xuân Linh đỏ mặt. Cô chu môi:

- Ai bảo với mi là ta yêu anh ấy chứ? Nói bậy bạ mà cũng nói.

Nhã Như vờ hờn dỗi:

- Bộ mi không còn xem ta và nhỏ Mai là bạn nữa hay sao mà mi cứ giấu hoài vậy hả?

- Ta có giấu hai mi gì đâu chứ? Lại nói oan cho ta.

Nhã Như tiếp tục chơi trò tâm lý:

- Mi còn nói là không có, ta không hề nói oan cho mi chút nào. Mi đang giấu chuyện mi yêu anh Phi phải không?

- Bi cô bạn nói trúng điểm nhược Xuân Linh lại đỏ mặt, cô chối quanh:

- Ta đâu có đâu. Mi đừng nghĩ vậy lỡ anh Phi biết sẽ cười cho.

Phương Mai nhẹ nhàng hơn Nhã Như, cô nắm lấy tay Xuân Linh bóp nhẹ:

- Linh nè! Đã là bạn thân sao mi cứ để trong lòng hoài vậy. Nói ra, đi biết đâu tụi ta giúp mi được thì sao. Đời có câu người ngoài cuộc sáng hơn người trong cuộc mà.

Nhã Như chen vô:

- Nhỏ Mai nói đúng đó Linh, mi phải tâm sự với tụi ta chứ, chúng ta là bạn thân mà.

Thấy hai bạn quá nhiệt tình nên Xuân Linh đành thổ lộ:

- Thật ra, ta đã yêu anh Phi rồi nhưng mà...anh ấy...

Phương Mai thúc giục:

- Anh ấy sao? Chẳng lẽ anh ấy đã có bạn gái rồi.

Xuân Linh buồn buồn:

- Ta cũng không biết nữa. Nhưng từ lúc gặp anh ấy đến giờ, anh vẫn chưa nói gì với ta cả.

Nhã Như thở dài:

- Mi cũng tệ thật, đến cả việc anh ấy đã có bạn gái hay không mi cũng không biết. Vậy làm sao tụi này giúp mi chứ. Thiệt là...

Xuân Linh giọng chắc nịch:

- Tuy ta không biết nhưng ta chắc là anh Phi vẫn chưa có bạn gái đâu.

Xỉ nhẹ vào trán Xuân Linh, Nhã Như trêu đùa:

- Linh ơi! Mi yêu hấn đến nổi lú lẫn luôn rồi. Đã bảo là không biết nữa giờ lại chắc là anh ấy vẫn chưa có. Sợ mi yêu anh Phi đến độ đó hả?

Xuân Linh giận dỗi:

Ta nói thật mà mi cứ trêu ta hoài, ta không thèm nói nữa đâu.

- Ý, ý mi đừng giận nha Linh ta chỉ nói đùa để mi bớt căng thẳng thôi. Nếu đúng như lời mi nói, anh Phi chưa hề có bạn gái, anh ấy cũng chẳng nói yêu Dương gì với mày mà lại hay đến nhà mày. Tao nghĩ anh ấy đã yêu mày rồi nhưng chưa nói ra đó thôi.

Xuân Linh nhăn nhó:

- Vậy ta phải làm sao chứ? Hai mi chỉ ta đi.

Phương Mai la về hiểu biết:

- Trong trường hợp này ta nghĩ mi cứ hãy chủ động nói lời yêu.

Xuân Linh hốt hoảng:

- Chuyện như vậy mà mi cũng nói được sao Mai? Ta là con gái mà mi bảo là ta phải chủ động nói tiếng yêu với một người mà ta còn chưa chắc là anh ấy có để ý gì đến ta không nữa. Kế này của mi không dùng được rồi.

Phương Mai khoanh tay trước mặt giọng hiểu biết:

- Thừa tiểu thư, đây là thế kỉ hai mươi mốt rồi. Chuyện con gái chủ động đã là chuyện thường rồi, ở đó mà giữ ý. Người ta đi cả lên cung trăng rồi mà mi vẫn cổ hủ vậy sao?

Xuân Linh hỏi đồ:

- Vậy mi đã làm như vậy bao giờ chưa?

Phương Mai lúng túng:

- Ta... thì... ờ, thì ta chưa làm như vậy bao giờ vì ta chưa tìm được ai vừa ý để làm như vậy cả.

Nhã Như cốc nhẹ vào đầu Phương Mai, cô can ngăn:

- Thôi đi bà tám ơi! Bày bày bạ không hà.

- Cách đó chỉ thích hợp với mi thôi. Còn với Xuân Linh thì không được đâu.

Phương Mai hứ nhẹ:

- Vậy mi có cách hay hơn ta sao?

Nhã Như tự tin:

- Đương nhiên là có rồi.

- Vậy mi nói ra nghe thử xem.

- Nghe nè, Xuân Linh, mi không cần chủ động như nhỏ Mai táo bạo đó nói đâu. Trong những lần đi chơi, hễ mi và anh ấy có dịp nói với nhau về nhiều chuyện. Thì mi hãy gợi ý thử xem anh ấy có yêu mi không?

Xuân Linh khó hiểu:

- Vậy là sao?

- Là mi chỉ cần hỏi những câu gần gần như vậy xem phản ứng anh ấy thế nào?

Xuân Linh thở dài thất vọng:

- Tưởng cách gì hay lắm hóa ra mi cũng nói như nhỏ Phương Mai thôi.

Phương Mai bĩu môi:

- Ủ? Đúng rồi đó Xuân Linh. Nhỏ Như cũng như ta thôi, lươn mà bày đặt chê lịch kìa.

Nhã Như nóng mũi:

- Vậy là mi cũng bắt bỏ ý ta sao Linh? Mi làm gì mà khó khăn vậy chứ?

Xuân Linh đính chính:

- Ta chẳng hề khó hăn chút nào cả. Chị tại ý kiến của tụi mi quá đom thoi.

Cả Phương Mai và Nhã Như cùng đồng thanh:

- Vậy ý mi là...

- Là tụi ta sẽ giải quyết. Dù gì ta cũng cảm ơn hai mi đã hiến kế nhưng xin lỗi nha ta bác bỏ hết. Giờ hai mi ngồi đó đi, ta vào lớp đây.

Hai cô bạn chỉ biết thở dài ngao ngán cô bạn của mình, giọng Phương Mai vang lên:

- Thôi, mình cũng vào lớp đi, chuyện của nó hãy để nó tính. Nói cả buổi muấn khàn cả cổ mà chẳng được gì. Trưa nay, giải lao ta sẽ buộc nhỏ Linh khao một châu nước mới được.

Buổi Sáng ông Thái Nguyên vui vẻ cùng con gái đến công ty. Ông đang thường thức ly cà phê, do cô con gái rượu của mình pha. Có tiếng điện thoại reo. Đặt ly cà phê xuống bàn, ông Thái Nguyên ấn nút điện thoại:

- Alô! Tôi Thái Nguyên nghe đây.

- Chào anh, anh vẫn khỏe chứ?

- !.....

- Hả, anh nói sao?

- !....

- Anh không đùa đấy chứ?

- !.....

- Trời ơi, sao lại như vậy chứ?

- !.....

- Rồi, rồi, tôi sẽ qua đó giải quyết liền.

- !.....

- Rồi, rồi, tôi cảm ơn anh.

- Nghe xong điện thoại, gương mặt ông tái đi thấy rõ. Chứng bệnh tim của ông lại bộc phát. Quynh quáng tìm thuốc. Ông uống thật nhanh mấy viên thuốc. Lát sau thấy mình đã đỡ nhiều hơn. Ông nhấn điện thoại gọi cho Mẫn Nhu.

Nhận điện thoại của cha xong, cô vội vã chạy sang phòng làm việc của cha mình. Cô lo lắng:

- Cha, có chuyện gì mà cha gọi con gấp vậy? Chỉ vào điện thoại, ông hỏi thúc:

- Con gọi điện bảo thằng Phi sang đây nhanh lên. Cha có chuyện muốn nhờ cậu ấy.

Mẫn Nhu tò mò:

- Chuyện gì vậy cha! Có quan trọng lắm không mà cha nhờ đến anh Phi vậy?

Ông Thái Nguyên lớn tiếng:

- Bảo con gọi thì cứ gọi đi, ở đó mà còn hỏi.

Thấy cha lên tiếng, Mẫn Nhu sợ hãi. Cô gọi nhanh điện thoại cho Nhật Phi. Cô dám chắc rằng là đã có chuyện gì nên cha mình mới như vậy. Cô cũng không hỏi ông gì thêm, giờ chỉ còn, cách là chờ Nhật Phi đến.

Lát sau, Nhật Phi đến thấy anh, ông Thái Nguyên mừng rỡ:

- Con đến bác mừng quá Phi ơi! Giờ bác không biết nhờ cậu ai ngoài con nữa. Phi hãy giúp bác nha con.

Nhật Phi hơi chau mày khó hiểu:

- Có chuyện gì vậy ạ? Bác muốn con giúp bác chuyện gì? Bác nói đi nếu có thể con sẵn sàng mà.

- Bác biết là bác không nhờ làm người mà.

- Bác cảm ơn con.

Mẫn Nhu sốt ruột, cô hỏi thúc:

- Cha, có chuyện gì cha nói đi cha. Có chuyện gì vậy?

Nhìn Nhật Phi, ông Thái Nguyên nói một cách chậm rãi:

- Bác vừa nhận được một cuộc điện thoại dài từ bên Mỹ gọi về. Anh Tám thông báo là hàng bên đó bây giờ đang tồn đọng rất nhiều.

- Nếu như không giải quyết nhanh được số hàng đó chắc công ty bác phá sản quá. Giờ chỉ có con mới giúp được bác thôi Phi ơi!

- Nhật Phi hơi bất ngờ với sự việc, nhưng anh cố bình tĩnh:

- Sao lại có chuyện đó chứ? Bác yên tâm đi, mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết mà.

Mẫn Nhu nghe cha nói xong, cô muốn chao đảo. Phải gắng gượng lắm. Mẫn Nhu an ủi cha:

- Anh Phi nói đúng đó cha, mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi mà.

Ông Thái Nguyên gật đầu:

- Cha cũng mong được như vậy. Nhật Phi con giúp bác một tay nhé?

Nhật Phi nhiệt tình:

- Bác muốn con giúp bác việc gì? Bác cứ nói đi, con sẵn lòng.

Ông Thái Nguyên nhìn Nhật Phi cảm động. Ông chậm rãi:

- Lẽ ra bác sẽ đích thân bay sang đó để giải quyết công việc. Nhưng bác không đi được vì chứng bệnh tim quái ác lại bộc phát nữa rồi. Con Nhu nó sẽ thay bác qua bên đó để giải quyết công việc. Nhưng bác thấy con Nhu nó còn nông kinh nghiệm lắm, bác không yên tâm giao cho một mình nó chuyện quan trọng này.

Nhật Phi tiếp lời ông:

- Vì thế nên bác muốn con sang đó cùng Mẫn Nhu để giải quyết công việc.

Ông Thái Nguyên gật đầu xác nhận:

- Con nói đúng rồi đó Nhật Phi, bác không nghĩ ra được người nào khiến bác tin tưởng ngoài con. Hãy cố gắng giúp bác nha Nhật Phi.

Nhật Phi trấn an ông:

- Bác yên tâm đi ạ. Con sẽ về bên công ty con để xin phép ba con rồi con sẽ sang bên ấy liền.

Mẫn Nhu chen vô:

- Và cả tôi nữa chứ? Tôi sẽ đi cùng anh sang bên đó.

- Đương nhiên rồi.

Ông Thái Nguyên xúc động:

Bác mang ơn con Nhật Phi:

- Bác đừng nói vậy chứ. Gia đình bác và gia đình con là chỗ thâm tình mà, bác đừng nói tiếng ơn nghĩa làm gì. Bây giờ con xin phép về để chuẩn bị cho chuyến đi.

- Được, con về nhé, bác sẽ gọi điện cho cha con ngay bây giờ.

Nhật Phi đi rồi, ông Thái Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Ông rất an lòng khi nhờ Nhật Phi chuyện này. Hơn ai hết, ông biết cá tính của Nhật Phi mà. Hễ giúp ai là giúp hết mình và rất tận lực.